

MELODIE A RYTMY, KTERÉ SE VÁM ZAPÍŠOU DO SRDCE

vzpomínky bývalých absolventů

1. KDO A KDY TĚ PŘIVEDL DO ZUŠ SLOVÁCKO?
2. JAK NA ŠKOLU VZPOMÍNÁŠ? KTERÝ UČITEL TĚ NEJVÍCE OVLIVNIL?
3. JAK TI STUDIUM NA ZUŠ POMOHOLO V DALŠÍCH PROFESNÍCH NEBO UMĚLECKÝCH AKTIVITÁCH?
4. CO BYS POPRÁL/A ŠKOLE A JEJÍM SOUČASNÝM I BUDOUCÍM ŽÁKŮM DO DALŠÍCH LET?

FLORIÁN HABARTA / KONTRABAS

konzervatoř Kroměříž, Filharmonie B. Martinů Zlín

1. Do ZUŠ Slovácko mě přivedla maminka, když jsem byl ještě malý, nejspíš proto, že doma chtěla mít muzikanta. Sama má hudbu velmi ráda i když nikdy neměla možnost se ve hře na nějaký nástroj zdokonalovat.

2. Jedině v dobrém, jednalo se vždy o velmi milé a přátelské prostředí, spoustu přátel mám právě z mých let na ZUŠ. Nejvíce mě určitě ovlivnili mí dva učitelé: paní učitelka Jana Šuplerová a pan učitel Ondřej Krátký, ani bez jednoho bych nebyl tam, kde jsem teď.

3. Bez ZUŠ a akcí s ní spojeními, společně s hodinami cimbálové muziky a orchestru, bych nejspíš neměl kde nasbírat zkušenosti, které by mě mohly připravit na hraní ve filharmonii či případné účinkování v různých cimbálových muzikách.

4. Všem současným i budoucím žákům přeji, ať je hra na nástroj hlavně baví a nevzdávají ji, i když to někdy může být velmi těžké rozhodnutí.

ALŽBĚTA NOVÁKOVÁ / FLÉTNÁ

flétnistka a učitelka hry na flétnu, Vancouver, Kanada

1. K hudbě mě podle rodičů přivedla vlastní zvědavost – doma jsem objevila starou zobcovou flétnu a učebnice, začala si sama hrát a přála si chodit na hodiny flétny. Maminka, která je na ZUŠ učitelkou výtvarné výchovy, mě proto okamžitě přihlásila do flétny, a tak jsem už v pěti letech začala s prvními lekcemi u Andrey Pavlušové. Později jsem přešla na příčnou flétnu a postupně přidávala i další zájmy jako sbor, balet, výtvarku a hru na klavír. Díky tomu jsem v ZUŠ trávila prakticky každé odpoledne po škole.

2. Na ZUŠ vzpomínám s velkou nostalgií a vděčností. Bylo to místo, kde jsem našla spoustu přátel, a zároveň hlavní zdroj zábavy. Nejvíce mě ovlivnila právě Andrea Pavlušová, která byla nejen skvělou učitelkou, ale i obrovskou inspirací. Její energie a motivace mě vedly k tomu, abych u flétny zůstala a nakonec se jí i živila. Nikdy nezapomenu na četné koncerty a soutěže, které pro mě v dětství byly nezapomenutelnými zážitky a velkou zkušeností.

3. Studium na ZUŠ mě formovalo a charakterizovalo nejvíc ze všeho. Vždycky to byla výhoda umět zahrát na flétnu či klavír, zazpívat nebo zatančit s folklorním souborem. Studium na ZUŠ mi pomohlo i při přijímacích řízeních na střední školu, díky čemuž jsem získala pár vstupních bodů. Hlavně mě ale připravilo na to, že jsem se po gymnáziu rozhodla studovat flétnu na konzervatoři. Dnes vyučuji příčnou flétnu v kanadském Vancouveru a spolu s mojí kamarádkou, klavíristkou Lacri z Finska, hrajeme jako duo LacriBeth. Neustále se ale v myšlenkách vracím k hodinám na naší škole, protože z nich čerpám jak pedagogicky, tak hudebně. Obecně ve světě, a konkrétně v Kanadě, jsou hodiny hudby velmi vzácné a pro rodiče dětí finančně náročné. A tak jsem ráda, že jsem měla možnost projít vzdělávacím systémem ZUŠ a získat tolik zkušeností!

4. Přála bych škole, aby si zachovala svou skvělou atmosféru a aby i nadále byla místem, kde děti objevují radost z hudby a umění a rády tam tráví svůj volný čas. Současným i budoucím žákům bych přála, aby hudbu vnímali všemi smysly a aby pro ně byla vždy radostí, ne povinností.

EMA FERENCOVÁ / EKN

studentka Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci

1. Na ZUŠ jsem přišla, když jsem byla v 6. třídě – to v Hradišti teprve začínala. Už předtím jsem měla nápad naučit se hrát na nějaký hudební nástroj. Po roce v kroužku EKN jsem chtěla pokračovat pořádně na ZUŠce a rodiče mě přivedli do ZUŠ Slovácko, která mi v tomto vyšla vstříc, i když jsem začala až v pozdějším věku. Ale naši byli spíš překvapení, nebylo to žádné pokračování rodinné hudební tradice, bylo to od začátku hraní pro radost.

2. Samozřejmě vzpomínám jen v dobrém! Hra na klávesy se mi zalíbila a na ZUŠce jsem pak vydržela až do čtvrtáku na gymnplu – dokonce i když jsem ve třetáku absolvovala, pořád mi bylo líto vzdát se hraní v ZUŠ. Velikou zásluhu má na tom můj pan učitel kláves Lukáš Frolka, který byl a je skvělý učitel, doopravdy se mi (i ostatním) věnoval a jehož nadšení pro jeho práci se v hodinách přenášelo i na mě. Ocenila bych jeho trpělivost se mnou a schopnost vytřískat z mála mnoho a najít vždycky něco, od čeho by se dalo odrazit a pracovat na tom. Bavilo mě si zkoušet nové rytmy, synchronizaci rukou, hledat harmonie a jásat nad správně zahrnou skladbou, nastavovat s panem učitelem rytmické doprovody. Nejkrásnější byla různorodost hry na klávesy – za ty roky jsem vystřídala řadu skladeb od klavírních etud, preludií, přes jazzové kousky, muzikál, filmovou hudbu, až třeba po skupiny ABBA a Queen. A taky zahrát si ve skupině s dalšími lidmi, to tomu celému dodávalo nový rozměr.

3. Přestože jsem se profesně rozhodla vydat se jinou než uměleckou cestou, ZUŠka mě určitě v mnoha směrech posunula. Umělecky mi dala tak nějak lepší vhled do hudby, která u nás na Slovácku hraje velkou roli – obzvlášť ta lidová, která je mi odjakživa velice blízká. Dala mi taky pocit volnosti, možností. Nebylo to o tom, sbírat ceny na soutěžích, spíš jsem jen hrála, co mě zrovna bavilo. A odnesla jsem si z toho průměrnou dovednost hry na klávesy, pár hudebních tipů, plný playlist filmové hudby, solidní synchronizaci rukou a nohou, jakousi jemnou motoriku, vypíchla bych spoustu lekci trpělivosti, prohlubování schopnosti spolupráce a vystupování před lidmi a taky zjištění, že když za něčím jdu a mám snahu, tak se mi to nakonec splní. Zejména poslední zmíněné se dá myslím uplatnit v jakékoliv profesi.

4. Ať Tebou projde ještě spousta žáků a ať je se ctí a s trpělivostí provedeš tou cestou. Ať vám ZUŠka pomáhá hledat v hudbě skryté melodie a rytmy, které se Vám zapíšou do srdce. Ať Vás to baví – alespoň tak jako mě.

DALŠÍ ROZHOVORY S ABSOLVENTY

Sabina Lacová / zpěv

Lucie Zpěváková / klavír

Filip Horák / klavír

Alžběta Šabatová (Šnajdarová) / klavír

Sofie Lichá / cimbál

Alena Štukavcová / taneční

Rozárie Kordulová / taneční

Nela Stránská / výtvarka

ASI TO SE MNOU TAK ŠPATNÉ NEBYLO

Ohlédnutí našich učitelů

1. CO TĚ MOTIVOVALO, ABY SES STALA UČITELKOU NA ZUŠ, A JAKÝ NEJVÝRAZNĚJŠÍ OKAMŽIK SVÉ UČITELSKÉ KARIÉRY SI VYBAVUJEŠ?
2. ASI KAŽDÝ SE V ŽIVOTĚ/PRÁCI SETKÁ S NĚJAKOU PŘEKÁŽKOU. JAK SES S TĚMITO PŘEKÁŽKAMI VYPOŘÁDÁVALA?
3. CO POVAŽUJEŠ ZA SVŮJ NEJVĚTŠÍ PEDAGOGICKÝ ÚSPĚCH A CO TĚ NAOPAK NEJVÍC ZKLAMALO?
4. A NAKONEC NÁM PROZRAĎ NĚJAKÝ VTIPNÝ MOMENT Z VYUČOVÁNÍ: -)

JANA ŠUPLEROVÁ, VIOLONCELLO

1. Abych pravdu řekla, tato cesta nebyla přímá ani jednoduchá. Když už jsem chodila na konzervatoř do vyšších ročníků a na akademii, tak jsem velice toužila hrát v orchestru, což se mi i podařilo v Brněnské filharmonii, na Pražském jaru a tak dále. Posléze jsem se seznámila se svým budoucím mužem a ten projevil přání, abych šla učit na Lidovou školu umění. Trochu mě to mrzelo, ale stejně tam byl také orchestřík, hrála jsem v triu, kvartetu, takže se mi nezkrátily žíly. Spíš jsem se bála, jestli budu umět učit. První roky byly samozřejmě trnité, protože člověk nebyl na ledacos připravený, ale pak si myslím, že to dopadlo dobře. Po nějakém čase děti už slušně hrály, bylo možno s nimi jet na soutěže, na přijímačky, tak jsem nakonec byla ráda, že jsem šla učit. I když někdy s překážkami, někdy s problémy a tak dále. Ale už jsem tady 51 let. Výrazný okamžik mé pedagogické kariéry byl ten, kdy jsem s žáky jela asi třikrát nebo čtyřikrát na mezinárodní soutěži. Mě nikdy nenapadlo, že bych tam mohla jet a že by se to mohlo uskutečnit. Nebyli jsme sice žádní „lumeni“, ale

také jsme si neudělali ostudu a já jsem se taky hodně naučila. To byl ten výrazný okamžik, který mi řekl – je potřeba to dělat tak a tak.

2. Vypořádat jsem se musela, například byla-li to překážka taková, že bylo málo žáků, tak se člověk musel snažit i z toho „nic“ něco vykřesat. Obecně nedobře se mi učilo jen v jednom určitém období - člověka to nemotivovalo a nevěděl, jak to dopadne.

3. Za úspěch považuji, že se mi podařilo vůbec vytvořit třídu, kdy jsem v jednom momentě měla 18 žáků. Byla to tedy strmá cesta, běh na dlouhou trať, ale i to, že se nám povedlo několikrát se účastnit celostátních soutěží, asi 12 x přijímaček na konzervatoř... Myslím, že můžu být šťastná, že se to takto povedlo. Ale mě třeba nesmírně těší, když mě potkávají žáci, kterým je padesát a víc, a že mě třeba zvou na kafe anebo sdělí – paní učitelko, já ještě mám takové duetko, my hrajem s kamarádkou - tak to úplně zírám a říkám si, že to asi tak špatné se mnou nebylo. A co se nepovedlo, byly třeba nějaké roky, kdy se nedařilo, kdy i flétny byly lepší, než violoncella, kdy jsem si říkala, že jsem raději měla učit hudební nauku. To jsem nemusela chodit ani na JAMU - měla jsem takové negativní myšlenky, ale nakonec se to překulilo a vše se v dobré obrátilo.

4. Jednou, ještě na LŠU, jsem učila na flétnu jednoho žáka, šikovného, a asi měl výživnou hodinu, že jsme víc pracovali, protože na konci říkám: „Pavličku, ahoj,“ on mi říká: „Nashledanou, paní učitelko,“ šel ke dveřím a zaklepal na chodbu: -)

ANDREA VOBOŘILOVÁ (DŘÍVE PAVLUŠOVÁ) / FLÉTNÁ

Horší to bylo s materiály pro zobcovou flétnu. V té době se snad zobcová flétna jako hlavní obor na konzervatoři ještě ani neučila a na Zuškách se většinou učila jako přípravný nástroj. Dnes máme 5ti dírkovou zobcovou flétnu, na kterou můžou hrát 5 pětileté děti nebo dětskou příčnou flétnu pro děti od 7 let. Což je naprosto úžasné. Před 30 lety totiž začínaly děti hrát na dechový nástroj až většinou v 10 letech. Taky jsem neovládala hru na sopraninovou a altovou zobcovou flétnu. Už jsem byla máma dvou dětí, když jsem si je koupila a učila se na ně doma hrát. Teď už to snad umím. Jenom tenorová flétna mi chybí, protože mám malou ruku a nedosáhnu na všechny dírký.

3. Asi to, že se mi snad povedl ten dnes používaný výraz „wellbeing“, když mně moji žáci (někdy i po letech) říkají či píší, jak se v mých hodinách cítili, co jsem pro ně znamenala a jakou stopu jsem v jejich životě zanechala. To je pro mě největší úspěch. Zklamali mě někteří lidé, ale tomu se asi v životě neubrání nikdo z nás. Žádné zásadní zklamání si nevybavuji, buď nebylo tak velké, nebo ho zahojil čas. Rozhodně by pro mě ale bylo velkým zklamáním, kdyby se někomu v budoucnu „povedlo“ zařadit ZUŠky do volnočasových aktivit a zrušit tak unikátní vzdělávací systém Základních uměleckých škol, který nám opravdu závidí celý svět.

4. Jejda, vtipných momentů bylo mnoho. Nejvíc asi, když jsme v komořinách dávali dohromady skladby s moderními technikami na flétnové hlavice a vynýšleli k nim i různé choreografie. To byla vždycky velká legrace, zvlášť když tam byly mluvené jazykolamy a ještě většinou v němčině, protože hodně těchto skladeb píše německy mluvící autoři. To se z mé třídy linul, kromě divných zvuků, i hurónský řev a nezastvácený člověk si asi klepal na čelo, co se to tam děje: -)

1. Už jako malá holka jsem si hrozně ráda hrála na paní učitelku, vyráběla písemky s chybami, které jsem pak s chutí opravovala nebo si udělala z vnitřní části dveří šatní skříň tabuli a psala na ni křídou. Pak následoval můj první honorář za pedagogickou práci a to pár „pohlazení“ na zadek od maminky za prachem z křídly znečištěný obsah skříň. Regulérně vyučovat jsem začala už při studiu pátého ročníku konzervatoře, a protože mám moc ráda děti a práci s nimi, povolání učitelky hudby v ZUŠ mi už zůstalo napařád. Nejvýraznějších okamžiků za těch skoro 30 let by se našlo spousty, no určitě nezapomenu na svojí první účast v soutěži MŠMT. Tehdy jsme ještě spadali pod Jihoomoravský kraj a bylo v něm mnohem víc okresů než dnes. Krajské kolo se konalo v Kroměříži a moje začka, kterou jsem učila na zobcovou flétnu, získala 1. místo. To mi spadla brada, se soutěžími jsem žádné zkušenosti neměla a v té velké konkurenci jsem takový krásný výsledek nečekala. No a v Kroměříži jsem vlastně svojí soutěžní dráhu za pak už Zlínský kraj završila v letech 2018 a 2019 kromě 1. míst žáků i Cenou poroty za pedagogické vedení žáků, Zvláštní cenou poroty za pedagogickou práci a Diplomem za vynikající pedagogickou práci. To mi vehnalo slzy do očí a vyrazilo dech podruhé.

2. Řídila jsem se pokyny českého génia Jára Cimrmana: dolů, podlézt, narovnat! Ale vážně: na maturitní stužku jsme si vybrali motto: „Po příkrých cestách ke hvězdám“. Tak mám ty překážky asi nadělené do vínku. Když jsem začala vyučovat hru na flétny zobcové i příčné, byla 90. léta minulého století. Hodně jsem toho při výuce dělala intuitivně. Měla jsem v sešitě spoustu teorie z vyučovatelské praxe, ale zkušenosti a notové materiály vhodné pro malé děti skoro žádné. A to, co jsem měla, bylo většinou jen to, co jsem hrála jako dítě. Školní archivij neměly takovou vybavenost, jak je tomu dnes a podobně na tom byly i obchody s hudebninami. Hodně dostupných not bylo už technicky i metodicky zastaralých. Úroveň kopírek byla jiná než dnes, o internetu se mi mohlo jen zdát. Nezbylo než pátrat kromě obchodů i antikvariátů, knihovnářích a archivech nebo si něco vyprosit u kolegů z jiných škol. Hodně materiálů jsem získala od své paní profesorky z konzervatoře, kterou po léta notami zásobovala její bývalá začka žijící ve Švýcarsku. Ale ty byly na flétnu příčnou.